

ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ

месечно издание

Брой 7

Св. великомъченик Георги Победоносец (Гергьовден)

Този велик Христов мъченик живял и пострадал през времето на римския император Диоклетиан. Съвсем млад Георги постъпил на служба в императорската войска и на 20-годишна възраст достигнал чин военен трибун. Бил красив, умен и способен. Най-ценното му богатство обаче била вярата в Господ Иисус Христос. Но започнали гонения срещу християните, затваряли ги и ги подлагали на страшни мъчения. Георги също бил заловен и измъчван. Напразно императорът го увещавал с примамливи обещания да се откаже от Христос, напразно го заплашвал с нови по-тежки мъчения. Георги смело изповядвал вярата си и твърдо понасял изпитанията. На новите заплахи от страна на императора Георги казал: „По-скоро ти ще се умориш да ме мъчиш, отколкото аз -да понасям мъченията.“ Бог подкрепял Георги в страданията. Мнозина, като видели твърдостта на Георги, повярвали в Христос. Повярвала и царица Александра, съпругата на императора.

Тропар, гл.5

Като освободител на пленените и защитник на бедните, лекар на болните и поборник на вярващите, победоносче, великомъчениче Георгие, моли Бога да се спасят нашите души.

Българите, почитат **св. Георги** и като покровител на земеделието и скотовъдството.

Вероятно тази вяра идва от самото име на светеца “Георги” в превод от гръцки език означава “земделец”.

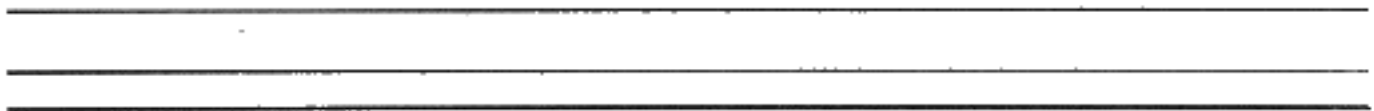
Затова в деня на неговата памет 6 май обикновено се служат молебени за изобилие на земните плодове, поръсват се със светена вода нивите и животните, които тогава за първи път излизат на паша след зимните студове.

ИЗПОЛЗВАЙ ДАДЕНИЯ КОД ЗА ДА РАЗШИФРОВАШ МИСЪЛТА!

А	Б	В	Г	Д	Е	Ж	З	И	Й	К	Л	М	Н	О
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

П	Р	С	Т	У	Ф	Х	Ц	Ч	Ш	Щ	Ъ	Ь	Ю	Я
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИТЕ И ТЕХНИТЕ СВЕЩЕНИ ОДЕЖДИ /ОБЛАЧЕНИЯ/

Под името богослужебни одежди се разбират дрехите, в които се обличат свещенослужителите при богослужението.

Употребата при богослужението на особени одежди води началото си още от Стария Завет. Сам Бог заповядал на Моисей да направи за Аарон като първосвещеник особени одежди, които да облича при богослужението. По примера на Стария Завет и християнската църква установила за свещенослужителите особени одежди. Употребата на богослужебни одежди била необходима и за да могат да се различават степените в църковната йерархия и да се подчертаят тържествеността и тайнствеността на богослужението. Свещените одежди биват дяконски, свещенически и епископски съобразно йерархическото им предназначение.

СТЕПЕНИ НА СВЕЩЕНСТВОТО- 1. ДЯКОН
2. СВЕЩЕНИК
3. ЕПИСКОП

Дяконските одежди се състоят от стихар, орар и наръкавници.

Стихарът е права, дълга одежда с широки ръкави. Той символизира светлия (ангелоподобен) живот на обличащите се с него.

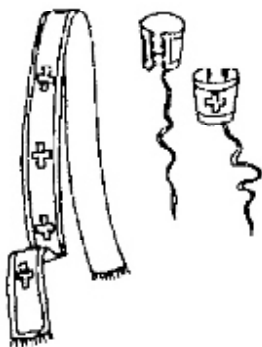
Орара е одежда определена изключително за дяконския чин. Той представлява дълга и тясна лента от плат която се носи на лявото рамо, спусната отпред и отзад до земята.

Дяконско облачение

Наръкавници

Стихар

Орар

Дякон по време на Божествена Литургия

Наръкавниците имат и чисто практическо значение.

Облачение на свещеник

1. Стихар

2. Епитрахил

3. Набедреник
4. Пояс
5. Наръкавници
6. Фелон

Свещеническите одежди включват пет елемента (стихар, епитрахил, пояс, наръкавници и фелон).

Първите два елемента - **стихар и наръкавници** се отличават от дяконските по това, че стихарът е по-тънък и се носи като долна дреха.

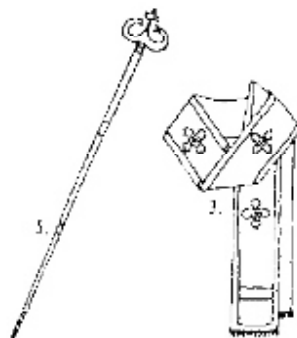
Епитрахилът е дрехда която се окачва на врата и се спуща надолу по гърдите до краката на свещеника. Тази дрехда е предимно свещеническа, защото според църковния устав без нея свещеникът както и дяконът без орара не могат да извършват никакво богослужение.

Той символизира тежестта на пастирското служение.

Облачение на епископ

1. Палица - духовен меч
2. Сакос
3. Омофор
4. Митра
5. Жезъл

Поясът е широка лента, която свещеника препасва над стихара и епитрахила. Той символизира Божествената сила която укрепва свещенослужителите в тяхното високо служение.

Фелонът е дълга и широка без ръкави дрехда, която покрива цялото тяло, има отвор за главата и е скъсен в предната част за да може свещеника да движи свободно ръцете си. Фелонът напомня на свещеника, че той, по време на служение, изобразява Иисус Христос, Който принесъл Себе си жертва за човеците.

Набедреникът се дава само на отличени свещеници и представлява ромбоиден плат прикачен на пояса над дясното бедро. Той се нарича още духовен меч.

Архиерейските одежди са седем на брой според броя на даровете на св. Дух. Те са стихар, епитрахил, пояс, наръкавници, сакос, омофор и набедреник. Две от тях омофор и сакос са свойствени само на епископския чин.

Сакосът е горна архиерейска одежда която замества фелона при свещениците и има еднакво значение с него. Първоначално е носен само от патриарсите но постепенно станала одежда на всички епископи. В духовен смисъл сакосът означава вретиче и с цвета си напомня червената риза, в която бил облечен Спасителя. Тя трябва да напомня на архиерея за унижението и смирението на Спасителя. Звънците, прикачени към сакоса, означават благовестието на словото Божие, което излиза от устата на епископите.

Омофорът е одежда, която се носи от епископа на раменете, над всички други одежди. Той представлява дълъг и широк плат с множество изображения на св. кръстове, който се премята на раменете на архиерея, а краищата му се спускат отпред и отзад. Омофорът принадлежи изключително на епископа, и той без него не може да извършва никакво богослужение. В духовен смисъл омофорът изобразява заблудената овца и пастирските грижи на архиерея, затова в древността се правел от вълна.

Архиероят носи и други задължителни украшения като **митра** и **енголпие**.

енголпие

Всеки, който поне веднъж е присъствал на богослужение в православна църква, със сигурност е обърнал внимание на красотата и тържествеността, която излъчват свещеническото облекло.

Белият цвят, който обединява в себе си всички цветове на дъгата е символ на Божествената несътворена светлина. В бели одежди се обличат свещениците, когато служат на великите празници — Рождество Христово, Богоявление, Възнесение, Преображение, Благовещение и Възкресение Христово — по време на сутрешната Пасхална литургия.

Червеният цвят продължава Великденските богослужения и е основен богослужебен цвят 40 дни след Пасха до Възнесение Господне (Спасовден). Той е символ на неизречената, пламенна Божия любов към човешкия род. Но това е и цветът на кръвта и затова в този цвят преминават службите в чест на християнските мъченици.

Жълтият (златножълт) и оранжевият цветове са цветовете на славата, величието и достойнството. Те се падат по право на неделните богослужения, защото в православие то неделният ден е денят на Господа — Царя на Славата. Освен неделните богослужения, в златни одежди се отбелязват дните на пророци, апостоли и светители.

Зеленият цвят е получен при сливането на жълтия и небесносиния. Той е за дните, когато се отбелязват празниците на преподобните свети и свидетелства за техния монашески подвиг, оживотворил човека чрез съединение с Христос (жълтият цвят е Негов символ) и въздигнал го на Небето (небесносиньото). Във всички оттенъци на зеления цвят според древната традиция преминава службата на Цветница (Връбница), в деня на светата Троица и в Понеделник на Светия Дух.

Небесносиният или синият цвят е цветът на празниците, посветени на Пресвета Богородица. Това е цветът на Небето, той отговаря на учението за Божията Майка, родила Спасителя.

Виолетовият цвят е за дните, когато се почита Кръстът Господен. В него се съчетават червеният цвят на кръвта Христова и Неговото Възкресение и синият, подсказващ, че именно Кръстът ни е отворил пътя към Небето.

Черният или тъмнокафявият цвят е най-близък до дните на Великия Пост. Той е символ на отричането от светската суета, цветът на покаянието и скръбта.

Гложенският манастир „Свети Великомъченик Георги Победоносец“

Гложенският манастир „Свети Великомъченик Георги Победоносец“ се намира в близост до село Гложене, община Тетевен. Манастирът се намира на 870 метра надморска височина. Разположен е на източния склон на планинския рид Лисец, под връх Камен Лисец. Основан е в началото на XIII век, през 1224 година и реконструиран през XV—XVI век. Легенда разказва, че през XIII в. по тези места намерил убежище киевският княз Георгий Глож, дошъл от Южна Русия, гонен от татарските орди. Асеневци му оказали гостоприемство. Князът основал селото Гложене и започнал строителство на манастира. Първоначално той трябвало да се нарича “Преображение” и се намирал в местността над селото, наречена Градището, където и днес личат останки от старите му постройки. Когато завършили манастира, стените на сградата започнали да се рушат, а чудотворната икона на св. Георги, която русите носели от своята родина, изчезнала. По-късно била намерена на скалата в подножието на връх Камен Лисец. За княза това било знамение, че именно на това място трябвало да бъде вдигнат манастира. Нова сграда била построен там, а на манастира дали име “Св. Георги Победоносец”.

Манастирът се състои от черква и жилищни сгради. Жилищните сгради са построени през 1858 г., а впоследствие са реконструирани. Те заключват около черквата затворен отвсякъде двор, което, както и спускащите се от три страни отвесни скали му придават живописния и непристъпен вид на манастир-замък. Гложенският манастир е тясно свързан с всички исторически събития в България през годините на неговото съществуване. Голяма просветна дейност манастирското братство развива в края на 18 и началото на 19 век, когато е бил един от големите културни центрове

в областта. Под негово ръководство и с негови средства в близкото село Малък извор се създават метох и килийно училище.

В Гложенския манастир се намира и музеят на **Васил Друмев (Митрополит Климент)**, който произнася проповед в защита на православието. Той ревностно въстава срещу враговете на Православната вяра, като подчертава, че „всеки който посяга у нас на Православието, той посяга на самото съществуване на народа“ и завършва със знаменателните думи: „Има Православие у нас, има български народ; няма Православие — няма български народ!“

Почти веднага след произнасянето ѝ митрополит Климент бива малтретиран от група фанатизирани привърженици на Стамболов, а след това насилствено откаран в Гложенския манастир. На 10-ти юли 1893 година съдът осъжда митрополит Климент на “вечно” заточение и ограничение в Гложенския манастир. В тази килия той прекарва 15 месеца като му давали само солена риба и вода през вратата. Това довело до влошаване на здравословното му състояние. Сега килията му е превърната в музей. След като пада правителството на Ст. Стамболов, завършва и заточението на Васил Друмев. След това той отново бил възстановен за митрополит на Търново, но предвид здравословното му състояние живее само 7 години, след което умира и бива погребан при катедралния храм в Търново. Когато 50 години по-късно гробът му бил открит, неговото тяло, облечено в свещени одежди се оказало цяло и нетленно. Сам Бог прославил доблестния борец на светото Православие според нелъжовните Си слова: “Ще прославя ония, които Ме прославят” (I Цар. 2:30).

АУДИО И ВИДЕО
БИБЛИОТЕКА
“ПРАВОСЛАВНО
ХРИСТИЯНЧЕ”

в интернет на адрес-
<http://hristianche.ucoz.com>